

II

Honoreu qui vulgheu! Per fi em sento en lloc segur!
    Belles dames, i vosaltres, cavallers del gran món,
pregunteu per oncles i cosins, per àvies i tietes,
    i que el joc avorrit segueixi la conversa insulsa.
I als altres també us dic: adéu cercles petits
    i grans de gent. Sovint m'heu fet desesperar.
Repetiu qualsevol parer polític i inservible
    que al caminant persegueix amb enuig per Europa.
També així persegueix la cançoneta de «Mambrú»
    al viatger britànic de París a Liorna i de Liorna a Roma,
descendent fins a Nàpols o navegant fins a Esmirna,
    i també al port el rebrà Mambrú amb la cançó.
Jo fins ara he hagut de sentir a cada pas
    les censures del poble, les del Consell Reial.
Pro ara no us serà fàcil trobar-me al meu refugi,
    que un regi protector, Amor, m'ha concedit.
Aquí amb les seves ales em cobreix; l'estimada
    no tem, fidel a Roma, els furiosos gals;
de notícies ja no en vol rebre més: vigila,
    sol·lícita, els desitjos de l'home a qui es dóna.
Es delecta en el lliure i fornit estranger,
    que parla de muntanyes, neu i cases de fusta;
hi comparteix la flama que s'ha encès al pit d'ell,
    li fa goig que no pensi en l'or, com el romà.

La taula la té prou ben parada; no li falten
vestits ni el carruatge que la portarà a l'òpera.
Mare i filla s'alegren del seu hoste del nord,
i el bàrbar s'apodera d'ànima i cos romans.